

Chương 385: Màn Giáo Huấn “Kouhai” Của “Senpai”

(Số từ: 2895)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:04 PM 30/04/2023

—Sinh viên năm nhất, A-1 Roberto de Gardenia.
Tôi không biết là tên này sẽ xúc phạm với một senpai cùng Class A.

“Mày muốn bị đánh chết sao?”

Roberto có vẻ giật mình trước sự bùng nổ đột ngột của tôi.

Đương nhiên, bầu không khí căng thẳng đông cứng lại.

“...Huh?”

“Mày có muốn bị đánh vì cái mồm của mày không hả thằng khốn nạn?”

Roberto là Hoàng tộc. Và là người thừa kế.

Roberto hẳn chưa bao giờ nghe những lời như vậy trong đời. Đó là lý do tại sao hắn rõ ràng bị bất ngờ.

“Người đang xúc phạm ta, người thừa kế của Hoàng tộc Gardenia?”

“ ... ”

Lúc đó, tôi thoáng mất bình tĩnh và tát vào mặt vài lần để bình tĩnh.

Cảm thấy tập trung hơn một chút, tôi đi về phía Roberto, người đang lườm tôi với ánh mắt giận dữ.

“Này.”

Và sau đó.

*Bộp!

“Ugh!”

Tôi tát vào mặt Roberto.

“Cái gì, người đang làm cái gì vậy...!”

Roberto hét lên, chết lặng, trong khi ôm má và cúi xuống.

“Ta đã công khai xúc phạm người thừa kế của Hoàng tộc Gardenia, hay bất cứ điều gì tương tự vậy, và tát vào mặt người.”

*Bộp!

“Ugh!”

“Vậy mày định làm gì với nó hả, thằng khốn?”

*Bộp!

“Ugh!”

Roberto, người đã bị đá vào sườn khi đang nằm, lăn lộn trên sàn của phòng tập.

“Mày không quên rằng chúng ta không được phép phô trương địa vị xã hội của mình ở Temple sao?”

Địa vị trở nên vô nghĩa trong Temple.

Mọi người đều đã tận mắt chứng kiến sự thật đó. Roberto chắc hẳn không ngờ rằng mình lại bị một senpai tự xưng là thường dân đánh không thương tiếc, khi hắn ta nằm sóng soài trên sàn với vẻ mặt chết lặng.

"Dậy đi, đồ khốn kiếp."

"Ta sẽ khiến ngươi hối hận về những gì ngươi vừa làm với ta..."

"Câm mồm đi."

"Haa haa!"

Khi tôi thực hiện tư thế đá, Roberto nao núng và cuộn người lại, nín thở.

Tên này sợ chết khiếp.

Hắn không thể tin rằng mình thực sự sợ hãi và khuôn mặt của Roberto đang tái nhợt.

"Mày thật sự muốn chết?"

"..."

"Mày muốn chết sao? Này, trả lời tao đi."

"C-chuyện đó..."

"Trả lời có hoặc không."

"K-không..."

Nhìn giọng nói nhỏ nhẹ của Roberto khi hắn ta lẩm bẩm, tôi từ từ lùi lại.

"Một số tên khốn chỉ hiểu khi chúng bị đánh. Đứng dậy."

"Ừ..."

“Mày còn không mau dậy?”

Các sinh viên, những người nhìn thấy một sinh viên nằm trên tập hợp mọi người lại và giẫm lên một bạn cùng lớp lúc này, đều có biểu cảm đông cứng, bất kể giới tính.

Đôi mắt của Lucynil đặc biệt mở to.

Tôi nhìn chăm chăm vào Roberto khi hắn đứng dậy. Tên đó đang nghiêng răng và lườm tôi.

Không, tên khốn này.

Hắn vẫn chưa học được bài học của mình.

"Nếu mày tự tin, hãy đánh với tao đi."

"..."

"Nhưng tao sẽ không chịu trách nhiệm cho những gì xảy ra tiếp theo."

"..."

"Có định làm hay không? Mau nói cho tao biết."

Roberto có vẻ đang nghiêm túc cân nhắc.

Không, tên khốn này.

Hắn thực sự nghĩ về việc đánh với tôi sao?

-Này, senpai đó... Có phải là anh chàng đó không?

Sau đó, tôi nghe thấy một tiếng thì thầm.

-Người chiến thắng giải đấu năm nhất tại lễ hội lần trước... Senpai đó.

-Ừm... Tôi nghĩ tôi đã nhìn thấy anh ta.

-Nghĩ kĩ thì.

Nếu họ vào Temple năm nay, thì đã có đủ sinh viên nhìn thấy mặt tôi rồi.

Roberto không biết tôi, nhưng có những sinh viên nhận ra tôi.

—Người chiến thắng giải đấu năm nhất.

Khi nghe điều đó, khuôn mặt của Roberto trở nên tái nhợt.

"K-không... Không phải..."

Trình độ của một người chiến thắng giải đấu năm nhất dường như là đủ để một anh chàng thô lỗ được dạy cách cư xử.

Nhìn vào Roberto cuối cùng cũng đảo mắt, tôi liếc nhìn quanh các sinh viên năm nhất.

Ah, bầu không khí hoàn toàn bị hủy hoại.

KHÔNG.

Tôi đã không tập hợp chúng cho mục đích này.

Nhưng, cuối cùng lại có vẻ như tôi cố ý?

Mọi người dường như đang run rẩy, cố gắng không giao tiếp bằng mắt với tôi.

Năm ngoái, khi chúng tôi còn là sinh viên năm nhất, Redina đã cố gắng dạy chúng tôi rằng những thứ như địa vị xã hội không quan trọng bằng cách định tát chúng tôi.

Nhưng, cuối cùng tôi đã làm chính xác điều tương tự. Hơn nữa, Redina đã thất bại, nhưng tôi đã thành công quá chính xác mặc dù tôi không cố ý.

Một cuộc sống Temple vui vẻ? Không đời nào!

Nhưng nó đã xảy ra dù sao?

“Không, ngay từ đầu tôi đã không tập hợp các bạn lại để nói những điều như thế này với các bạn...”

*Thunk!

“Kouhai! Có ở đây không?!”

Và sau đó.

Mở toang cửa phòng huấn luyện với vẻ mặt đầy háo hức.

Cái đó.

—Harriet de Saint-Owen xuất hiện.

“Ồ... Reinhardt...?”

Harriet, nhìn thấy tôi đã ở trong phòng tập, làm ra vẻ mặt như muốn hỏi tại sao tôi lại ở đó, nhưng chỉ trong giây lát.

Ánh mắt của cô ấy chuyển sang những kouhai đang xếp hàng trước mặt tôi.

Kouhai đứng thành hàng.

Ở ngoài cùng bên phải.

Roberto (vẫn có dấu hiệu bị đánh), quần áo xộc xệch.

Mọi người đều cúi đầu trong không khí trang nghiêm.

Harriet bắt đầu mở miệng không tin nổi.

Đó là bởi vì cô ấy không thể tin vào cảnh tượng khó tin này.

"KHÔNG. Đây. Đây là..."

"Chuyện này, chuyện này thực sự là... Cái thứ rác rưởi này!"

*Cạch!

"Không không! Anh đang nói với em là, nó không phải thế! Chà, về mặt kỹ thuật thì đúng, nhưng không phải vậy!"

"Chuyện này, chuyện này! Nếu là bất cứ ai khác, thì em sẽ không quan tâm! Nhưng anh! Anh mà làm việc này!"

*Tát! Tát, tát, tát!

"Đợi chút! Thật mà! Chỉ cần lắng nghe anh thôi!"

Một cách tự nhiên.

Lời bào chữa của tôi chẳng có tác dụng gì cả.

Các sinh viên năm nhất chứng kiến tâm trạng của senpai bị phá hỏng bởi sự bộc phát đột ngột của một nữ senpai khác, đều vô cùng hoang mang, không hiểu sự tình.

Có vẻ như Harriet không đến để tập hợp các kouhai mà để làm quen với họ và vui chơi. Vì vậy, cô đã nhìn xung quanh và cuối cùng nhìn thấy mớ hỗn độn này.

Cuối cùng, tôi thậm chí còn không thể đạt được mục tiêu là nói chuyện với Lucynil sau khi bị Harriet đánh, và tôi bị kéo đi.

Sau khi bị cưỡng bức trở lại ký túc xá năm hai, Harriet đặt tôi xuống sảnh và bắt đầu nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Em thực sự, thực sự thất vọng về anh.”

“Không, nó không giống thế.”

“Không phải như vậy thì là cái gì?”

Khi tôi cố gắng giải thích toàn bộ câu chuyện, tình hình ngày càng trở nên kỳ lạ hơn.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Ellen, với một chiếc khăn tắm quanh cổ, tiến lại gần khi thấy Harriet có vẻ giận dữ.

“Anh ta tập hợp kouhai và đe dọa họ!”

“Hăm dọa...? Giống như khi chúng ta học năm nhất...?”

“Chính xác! Và anh đã đánh ai? Người ở ngoài cùng bên phải! Bên phải!”

“Không, điều đó... đúng là như vậy, nhưng... anh đã đánh tên đó! Nhưng!”

Tôi đã đánh hắn.

Ellen, người đã nghe đến đó, lặng lẽ nhìn tôi chăm chăm.

—Khinh thường.

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt đó.

Ngay cả Ellen cũng không thể giữ bình tĩnh trước một hành động tàn ác như vậy.

Đặc biệt là vì tôi, trong số tất cả mọi người, không nên làm điều đó.

"Không, chỉ cần nghe anh nói!"

Mặc dù nó không công bằng.

Thực ra, tôi đúng là đã làm chuyện như vậy, nên cảm thấy bị xúc phạm cũng có chút đáng thương!

Dù sao cũng không công bằng!

Tôi giải thích cận kề tình hình cho Ellen và Harriet khi họ đang ngồi.

Tôi chỉ định đưa ra một thông báo đơn giản, nhưng đó là bởi vì anh chàng A-1, đột nhiên bắt đầu nói xấu tôi. Một cái gì đó như thế.

Đó là ý chính của nó.

Trong mọi trường hợp, đúng là tôi đã mất bình tĩnh.

‘Hắn dám tập hợp chúng ta khi chỉ là số 11 sao?’

Harriet, người đã nghe về những lời nhận xét khó chịu của các sinh viên năm nhất bắt đầu từ thời điểm đó, đã há hốc mồm kinh ngạc.

“...Thật nhẹ nhõm khi anh không giết chúng.”

Câu trả lời của Harriet dường như ngụ ý rằng thật kỳ lạ khi tôi không giết tên đó, với tính cách của tôi.

“Anh đã làm tốt. Anh thật tốt bụng.”

Thay vào đó, Ellen đáp lại bằng lời khen ngợi.

Chuyện này là sao?

Tôi đã đánh Roberto.

Đó là một thực tế.

Vì họ biết điều đó ít nghiêm trọng hơn vì các sinh viên năm nhất quá lạc lõng, cả Ellen và Harriet cuối cùng đều ca ngợi tôi.

Tôi có được tha thứ chỉ vì làm những việc ít đền tội hơn không?

Nó cảm thấy tốt, nhưng một cái gì đó đã tắt!

Dù sao thì được họ khen cũng tốt, nhưng tôi không nên nhận những lời khen đó!

"Em nên nói cho kouhai phải đặc biệt cẩn thận với vị senpai này."

"Có thực sự cần thiết phải đi xa như vậy không...? Có vẻ là như vậy."

Cuối cùng, họ cần được tập hợp lại, nhưng lý do là để cảnh báo họ phải đặc biệt thận trọng khi xử lý vật liệu nổ được gọi là Reinhardt.

Ngay cả Ellen cũng đồng ý.

Không, thực sự, ban đầu tôi không có ý định đánh hấn ta, thực sự...

Đến cuối cùng,

Nỗ lực của tôi để có một đối một với Lucynil đã thất bại một cách kỳ lạ.

Nếu đó là sự phát triển ban đầu, các sinh viên Class A năm hai hiện tại sẽ thuần hóa các sinh viên năm nhất bằng cách tập hợp họ giống như họ đã được thuần hóa khi họ còn là sinh viên năm nhất.

Nhưng bây giờ, các thành viên Class A năm 2 hiện tại đã trở thành những người mềm yếu không quan tâm đến những thứ như vậy, và Reinhardt đã kết thân với Lucynil và làm điều gì đó tương tự.

Cuối cùng, Harriet và Ellen tập hợp các sinh viên năm nhất một lần nữa để tuyên truyền các biện pháp phòng ngừa cho một mục đích hơi khác.

Ấn tượng của họ dường như không phải như vậy, nhưng mọi người đều căng thẳng vì cảnh tượng mà họ vừa thấy.

"Ừm... Tôi không có ý mắng mọi người. Tôi có chuyện muốn nói với các bạn vì lúc này có một sự cố nên tôi bảo các bạn tập hợp lại. Tôi là Harriet de Saint-Owen, năm 2 A-4."

—Harriet de Saint-Owen.

"Năm hai, A-2 Ellen."

Và Ellen cũng giới thiệu ngắn gọn về bản thân.

Chắc chắn, hai senpai đến bây giờ khác với trước đây.

Không có dấu hiệu mắng mỏ ai đó.

Và.

Như một người đã nhận ra Reinhardt trước đó, Ellen cũng có kouhai nhận ra cô.

"Ừm... có khi nào cô là người chiến thắng cuộc thi Miss Temple không?"

—Miss Temple.

Nghe thấy từ đó, ngay cả những tân sinh viên lần đầu tiên nhìn thấy Ellen cũng phải mở to mắt.

"Đúng vậy."

Ellen chỉ khẽ gật đầu đáp lại câu hỏi đó. Dường như chiến thắng trong cuộc thi Miss Temple không phải là điều đáng tự hào hay xấu hổ.

Và cô nữ sinh nhận ra Ellen đương nhiên cũng nhận ra Harriet.

"Ồ! Tôi đã thấy cô tại Giải đấu liên khối, senpai! Cô đã thắng một sinh viên năm 5!"

"Ah, thật sao? Nhưng... Tôi không thắng, tôi đã thua..."

"Không phải cô thua, mà là đầu hàng!"

Harriet, người đã thắng một Set trước Olivia Lanze năm 5 trong giải đấu liên khối, thậm chí còn ấn tượng hơn nhà vô địch năm nhất Reinhardt.

Trận đấu căng thẳng đến mức sân vận động gần như bị phá hủy.

Harriet dường như không quen với tình huống này, mặt cô đỏ bừng khi một kouhai nhận ra mình.

Các tân sinh viên năm nhất ngây người nhìn hai người họ.

—Sinh viên năm trên đầu tiên là nhà vô địch của Giải đấu sinh viên năm nhất Temple, giải đấu xác định người mạnh nhất trong số những sinh viên năm nhất.

—Cô sinh viên có vẻ ngoài điềm đạm từng là quán quân Miss Temple.

—Senpai với mái tóc thắt bím là người đã đánh bại một sinh viên năm 5.

Trong Royal Class, ngay cả những sinh viên Class A năm hai cũng không thể không nghĩ rằng có điều gì đó không ổn. Lucynil quan sát hai người với sự thích thú.

"Ừm, a hèm! Dù sao tôi tập hợp mọi người lại đây cũng không phải mắng các bạn, mà là muốn nói cho các bạn một chuyện."

Harriet cố lấy lại bình tĩnh, hắng giọng vài lần trước khi nói với đám kouhai.

"Người vừa tới tìm mọi người là Reinhardt, hắn là một tên gây rối khét tiếng. Đừng khiêu khích hắn, đặc biệt là cậu."

Harriet chỉ thẳng vào Roberto, người ở ngoài cùng bên phải.

"Tôi? Ah... Ừm."

"Cậu, Reinhardt đã quá nhân từ với cậu."

Roberto đã nhận ra rằng mình đã hoàn toàn nhầm lẫn về Reinhardt.

Đây là loại nơi mà họ đã ở.

Một nơi mà thường dân đánh bại Hoàng gia nếu họ phô trương địa vị của mình quá nhiều.

Một nơi không có nơi nào để phàn nàn.

Và các senpai khác thậm chí còn nói rằng Roberto đã thoát ra dễ dàng sau khi bị đánh.

Nói một cách chính xác, Temple không phải là nơi như vậy.

Nhưng làm sao các sinh viên năm nhất có thể biết rằng Reinhardt là một chàng trai kỳ lạ như vậy?

Temple, thậm chí là Royal Class, được cho là nơi như vậy.

"Từ nay về sau cẩn thận một chút, hấn nhất định sẽ nhớ mặt của cậu."

‘Bạn đã bị ghim bởi Reinhardt.’

Harriet nói thế, thậm chí không nhận ra mình đang nói gì.

Thông thường, những người ít nhận thức được những điều như vậy là những người nói điều đó một cách gay gắt nhất.

"Hãy cẩn thận."

Ellen, người đang lặng lẽ quan sát Roberto, cũng nói ngắn gọn.

“Cậu có thể bị tổn thương nếu tiếp tục làm điều đó.”

Trước lời khuyên điềm tĩnh của Miss Temple, mặt Roberto càng tái nhợt hơn.

Ellen đã lên tiếng vì sự quan tâm thuần túy, cảnh báo rằng nói năng bất cẩn có thể dẫn đến rắc rối.

Tuy nhiên, vấn đề là nó không giống như vậy đối với người nghe.

Cuối cùng, cả Harriet và Ellen đều khiến bọn trẻ sợ hãi, giống như Reinhardt, mặc dù họ không có ý định làm như vậy.

Tuy nhiên, bầu không khí đã được cải thiện một chút sau đó.

Khi họ nói chuyện với nhau và thảo luận về chuyên ngành của mình, mọi người nhận ra rằng Harriet không đáng sợ như họ nghĩ khi nhìn thấy thái độ hơi ngượng nghịu của cô.

“Cô có phải là một sinh viên nhận học bổng?”

“Phải, tôi 13 tuổi. Chuyên ngành của tôi là Ma thuật.”

Khi cô gái tóc bạch kim, Lucynil, nói điều đó với một nụ cười rạng rỡ, nét mặt của Harriet thắt lại như thể trái tim cô đang bị bóp chặt.

Harriet vô tình cố gắng xoa đầu Lucynil nhưng lại dừng lại.

Chuyên ngành của cô là Ma thuật.

"Tài năng của cô là gì?"

"[Ma pháp hủy diệt]."

Tài năng [Ma pháp hủy diệt].

Nó không phù hợp với vẻ ngoài đáng yêu của cô ấy, nhưng tài năng không nhất thiết phải phù hợp với ngoại hình của một người.

Nghe câu trả lời của Lucynil, Harriet cười rặng rỡ.

"Ma pháp? Cô có hứng thú với Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật không?"

"Câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật?"

"Phải! Đó là một câu lạc bộ nội bộ trong Royal Class... Thực ra, gã du côn lúc nãy là Hội trưởng, nhưng anh ta không hẳn là người xấu... Nếu cô quen anh ta, anh ta thực sự là một người tuyệt vời."

Khi nghe điều đó, khóe miệng của Lucynil cong lên một cách mơ hồ.

"Oh, là như vậy?"

Vô tình, Harriet đã giúp Reinhardt.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading